

LOTTE GROOSMAN

DAGBOEK VAN EEN WEDDINGPLANNER

Dé must-read ter voorbereiding op jouw trouwdag

SPECTRUM

Inhoud

Voorwoord	8
Deel I Mijn verhaal	11
Lotte	13
Weddingplanner?	17
Van Lotte tot With Lotte	19
Wie is With Lotte?	29
Deel II De stappen tot aan de bruiloft	39
De verloving	40
Het huwelijk	56
De gastenlijst	59
Het budget	72
De locatie	80
De wet	103
De invulling	105
Het draaiboek	158
Van een bruidspaar voor een bruidspaar-to-be	187
Nawoord	192

Deel I

Mijn verhaal

Lotte

'Als ze iets in haar hoofd heeft zitten, heeft ze het niet in haar kont zitten.' Aldus mijn moeder over mij toen ik nog maar een klein meisje was. Zo wilde ik een keer heel graag zwartgelakte schoenen. Vele briefjes gingen heen en weer tussen mijn moeder en mij om haar over te halen. Door mijn argumenten en gevoelens op te schrijven kon ik mij het beste uiten. Ze was niet makkelijk te overtuigen, daarom betrok ik mijn zusje erbij: als zij ook schoenen nodig had, dan had ik meer kans op nieuwe. Uiteindelijk droeg ik een schattig rood-groen-zwart geruit en geplooid rokje met riempjes bij de overslag. Een rokje dat mijn moeder zelf had gemaakt. Ik combineerde het met een zwart colletje en een zwarte panty van tachtig denier. De zwartgelakte schoenen, waar ik zo hard voor had geknokt, droeg ik er trots onder.

Ik ben geboren en getogen in Brabant als Lotte Antonia Grietje van den Hout. Opgegroeid in een gezin met een sportieve, hardwerkende, altijd vrolijke aannemer van een vader en een liefdevolle, voor iedereen zorgende, fulltime moeder. Ik heb een twee jaar oudere broer en een twee jaar jonger zusje. Van mijn vader kreeg ik zijn aanwezige lach, dromerige karakter, positieve instelling, maar ook zijn koppigheid. Van mijn moeder haar gevoeligheid, mensenkennis, zorgende eigenschap, maar ook het perfectionisme, al zal ze dat laatste misschien niet direct over zichzelf zeggen. In alles wat we doen komt een soort perfectionisme en fanatisme bovendrijven. Als we iets doen, dan is het geen half werk.

Toen ik negen jaar was, gingen we van vijf naar vier musketiers toen mijn vader overleed na een jaar lang ziekte. Van nietsvermoedend, onbevungen schoolkind tot jonger volwassen dan zou moeten. Ik was nog een kind, speelde politie en boefje en mijn poppen waren mijn échte baby's, maar ik denk dat er sindsdien een serieuzere kant van mij ontwikkeld is. Ik wilde niet falen, ik wilde niet teleurstellen en ik wilde dat mijn moeder trots kon zijn. Mama, die zo hard voor ons werkte en die er na het overlijden van onze vader voor zorgde dat er zo weinig mogelijk veranderde in ons gezinnetje. Zonder mijn vader gingen we verder, maar de warmte, liefde, eerlijke en open opvoeding bleven. We werden vrijgelaten in onze keuzes, maar ontvingen wel grote steun bij iedere stap die we namen.

Ik was een braaf meisje. Op mijn twaalfde ging ik van een kleine dorpse basisschool naar een iets grotere dorpse middelbare school en fietste er iedere dag vijftientig kilometer voor. Heen en terug, door weer en wind. Soms de hele fietstocht vloekend, soms stilzwijgend, maar vaak genoeg met de slappe lach samen met mijn beste vriendinnetje. Ik fietste deze afstand omdat ik had gekozen voor een daltonschool vanwege de simpele reden dat mijn broer er al naartoe ging. Daltononderwijs betekende dat we twee uren per dag daltonuren hadden, die uren kon je zelf inplannen en besteden aan huiswerk, zodat je dit thuis niet meer hoefde te doen. Daar had ik wel oren naar. Het vraagt wel om zelfstandigheid, discipline en plannen. Waar sommige leerlingen hun daltonuren gebruikten om te spijbelen en een frisse neus te halen richting de snackbar of supermarkt, haalde ik braaf mijn stempel aan het einde van het daltonuur om te bewijzen dat ik aanwezig was. Spijbelen? No way! Durfde ik niet. Ik volgde braaf de regeltjes. Als de mentor al had gevraagd waar ik een daltonuur was geweest, omdat hij zag dat ik een stempel miste, dan zou ik waarschijnlijk rood zijn aangelopen en had ik stotterend de waarheid verteld. Eén keer in de zes jaar middelbare school moest ik nablijven samen met mijn beste vriendin. De reden? We hadden de slappe lach. Heel stout dus.

Het zou heel goed kunnen dat de keuze die ik maakte op mijn twaalfde voor een daltonschool van grote invloed is geweest op de keuze die ik maakte op mijn tweeëntwintigste om weddingplanner te worden. Ik leerde daar zelfstandig werken en mijn daltonuren zo goed mogelijk in te plannen. Vaardigheden die onmisbaar zijn in het beroep van weddingplanner.

In zes jaar haalde ik mijn vwo-diploma. Niet omdat ik de slimste was, maar omdat ik discipline had en een doel voor ogen. En als ik iets in mijn hoofd heb zitten... Ik vond school eigenlijk niet leuk of boeiend. Ik wilde er zo snel mogelijk weg. Wat ik wilde studeren wist ik niet, maar één ding wist ik wel: ik wilde wonen en studeren in de hoofdstad Amsterdam. De stad waar mijn moeder ons ieder jaar twee keer mee naartoe nam om te gaan winkelen. De stad met al die lichtjes waar ik mezelf al zag rondfietsen over de grachten. Dé stad, mijn stad, het moest, het zou.

Het ging me allemaal goed af. Dacht ik. Alleen liet dat gevoel mij even vreselijk in de steek.

De studiekeuze vond ik moeilijker. Ondanks dat mijn moeder ervan overtuigd was dat ik iets in de mode moest gaan doen, was ik er zelf nog niet zeker van. Ja, ik vond mode leuk, maar was het niet hartstikke zonde om dat te doen nadat ik zes jaar hard had gewerkt en een universitaire studie kon beginnen? Mijn tante nam mij mee naar een modeshow van een modeopleiding. Het was de afstudeeropdracht van de studenten en ze hoopte mij hiermee te helpen in mijn keuze. En dat deed ze zeker. Ik werd zo enthousiast van alles wat ik zag dat ik er nu wel zeker van was.

Dit wilde ik ook. De mode in. En zo kwam het Amsterdam Fashion Institute op mijn pad.

Na het inzenden van mijn motivatiebrief, het invullen van een computertest en twee intakegesprekken had ik de aanmeldingsprocedure doorlopen. Het ging me allemaal goed af. Dacht ik. Alleen liet dat gevoel mij even vreselijk in de steek. Op 17 juni 2008 kreeg ik een negatief advies voor de studie Fashion Management. De tranen rolden over mijn wangen. 'Dit kan niet waar zijn, dit is doorgestoken kaart!' riep ik uit. Vol ongeloof. Ik had de moed al opgegeven totdat de vriend van mijn moeder nog even met de studentenadministratie belde. Al snel bleek dat de academie helemaal geen mensen mocht afwijzen, omdat deze onderdeel is van de Hogeschool van Amsterdam. Met deze informatie werd ik weer wat positiever. Moed moest ik nog wel even bij elkaar rapen op de eerste dag van het schooljaar, omdat ik niet wist hoe dit zou gaan lopen. Op de eerste schooldag ging ik gewoon in de klas zitten, ze mochten mij tenslotte niet weigeren. De docent ging de namenlijst langs. Een voor een riep hij de namen hardop om te controleren of iedereen er was. Mijn naam kwam niet, maar dat wist ik. Wat ik niet wist, was dat er nog twee andere namen niet op de lijst stonden. De naam van een meisje dat een van mijn beste vriendinnen zou worden en getuige op mijn bruiloft. Ondanks het negatieve advies haalde ik binnen een jaar mijn propedeuse en binnen vier jaar mijn diploma. Ik had extra motivatie gekregen om mijn best te doen. Niet alleen voor mijn moeder en voor mezelf, maar ook om de academie het tegendeel te bewijzen na die afwijzing en te bewijzen dat dit mijn plek was.

Ik was braaf en ben dat eigenlijk nog steeds. Maar als het om iets gaat wat ik heel graag wil, dan stap ik uit mijn comfortzone.

Weddingplanner?

'LOTTE believes in doing things from the heart or not at all.'

Het is als kind nooit mijn droom geweest om weddingplanner te worden. Nee, die droom kwam later. De droom om te presteren en de beste te zijn of te worden, die had ik wel. En mode was mijn droom. Tenminste, toen ik begon aan de opleiding, maar na mijn tijd aan het Amsterdam Fashion Institute wist ik eigenlijk een ding zeker: in de mode wilde ik niet werken. Het was niet mijn plek, het waren niet mijn mensen en misschien was het eigenlijk meer een hobby dan een professie waar ik mezelf in zou ontwikkelen en zien groeien. Maar wat dan? Wat nu? Vier jaar mode gestudeerd en dan een volledig andere richting op gaan. Zonde? Misschien wel, maar toch pakte ik pen en papier erbij voor een brainstorm. Iets waar ik mijn ervaringen van het AMFI in kwijt kon. Vragen als: wat vind ik leuk? En waar liggen mijn sterke kanten? stonden centraal. Heel simpel, maar je moet er wel voor gaan zitten en overal open voor staan.

Ik noteerde: 'Ik ben een mensenmens, gevoelig, dromerig, mysterieus. Ik heb een obsessie voor to-dolijstjes, wil altijd alles (vooruit) plannen en werk gestructureerd met strikte deadlines. Ik ben perfectionistisch, té perfectionistisch soms, wat een valkuil kan zijn en ik heb een enorme prestatiedrang.' Met dit inzicht had ik heel veel kanten op kunnen gaan, maar er was nog iets anders, of eigenlijk iemand anders die mij heeft laten inzien wie ik was en wat ik moest gaan doen: Jennifer Lopez aka JLO in haar film *The Wedding Planner*. Een film uit 2001, die ik al vele malen eerder had gezien vóór die ene bewuste middag in 2012.

Het was zo'n dag. Zo'n tegenstrijdige dag in het weekend waarop je veel wilt ondernemen, maar eigenlijk ook helemaal niets. Ik had mijn diploma net op zak en het weekend weer vrij van het schrijven aan mijn scriptie en dus de tijd om weer iets te ondernemen, maar mijn gevoel werkte niet helemaal mee en het grijze weer ook niet. Het was zo'n dag dat je het liefste een film aanzet, maar waarvan je het tegelijkertijd ook weer heel erg zonde vindt van je weekend. Anyway, het doet er verder niet heel veel toe. Ik ging een film kijken en misschien dat dit lusteloze gevoel wel meehielp bij de filmkeuze. Ik kroop diep in mijn comfortzone en keek voor de zoveelste keer naar *The Wedding Planner*, toen ik opeens een ingeving kreeg van JLO, Jenny from the Block. Een ingeving die mijn leven zou veranderen.

Het was eigenlijk direct de beginscène: in een mooie grote kerk gevuld met mooie mensen en een zee aan bloemen zet JLO de puntjes op de i, heeft een onderonsje met de bruid, met de ouders van de bruid, een bloemenmeisje en de leveranciers. Alles voor en met deze mensen samendoen en dat alles in volledige rust, met een lach en zelfverzekerdheid. Het kwam door die beginscène waarin ze vol van liefde, geluk en dankbaarheid naar de ceremonie kijkt en waar alles samenvalt. Dat moment van liefde, geluk en dankbaarheid gaf mij de ingeving. Een heel sterk gevoel, waarna ik riep: 'Weddingplanner, dat is het! Dat ben ik! Dit ga ik doen later!'

En zo geschiedde. Op die regenachtige grijze besluiteloze zaterdag ontstond mijn nieuwe droom die werkelijkheid moest gaan worden. Het moest. Het zou. Het kon. Want als mijn gevoel zegt dat het klopt, dan ga ik ervoor en zie ik geen beren op de weg. Mijn gevoel is altijd leidend.